

har faaet Hjælp, og saa samtidig at give Tilskud til Løsning af nye Opgaver, som det efter min Mening er Statens Pligt at være agtpaaagivende overfor. Dette vil nemlig dels være økonomisk uoverkommeligt for os, men dels vil saadanne Tilskud ogsaa være uden Betydning, fordi de Tal, jeg her har nævnt, viser, at aarelange Tilskud til en Erhvervsgren i og for sig ikke betyder noget med Hensyn til Fremgang eller Stilstand indenfor samme. Jeg har derfor ogsaa i det foreliggende Forslag til Revision af Husdyrloven søgt at drage Lære af de Erfaringer, som er gjort gennem Aarene, ved at skære ned, navnlig paa Bevillingerne til Hesteavl og til Dyrskuerne.

Nu ved jeg vel, at der ved Finanslovens første Behandling blev rettet den Indvending mod mig, at jeg som Landbrugsminister først og fremmest søgte at skære ned paa Landbrugsministeriets Budget. Jeg vil derfor bede ærede Medlemmer anstille en Sammenligning mellem Finanslovene fra de Aar, der er gaaet, siden jeg traadte til som Minister, og saa Finansloven, som var gennemført for Aaret, før jeg traadte til. Man vil da se, at bortset fra Lønninger, Renter, Afskrivninger og lignende, som selvfølgelig ikke kan medregnes, naar der er Tale om Bevillingens Betydning for Landbruget, viser der sig fra Finansloven for 1924—25 til Finansloven for 1925—26 — den sidste har jeg været med til at udarbejde — en Stigning paa godt og vel 100 000 Kr., og paa Finanslovsforslaget for 1926—27, som behandles for Øjeblikket, og hvor der er beregnet en betydelig Nedsættelse af Tilskuddet til Husdyravlen, vil der vise sig ikke at være nogen Nedsættelse, men der vil være en ganske ringe Stigning. Sagen er jo nemlig den, at Livet og Udviklingen Aar efter Aar bringer nye Opgaver, som ingen Minister eller Rigsdag kan se bort fra, men som man bliver nødt til at tage op, og disse nye Opgaver medfører nye Udgifter, og derfor bliver det nødvendigt, hvis ikke Budgettet skal svulme alt for stærkt op — og det er der vist ikke nogen, der vil finde rimeligt under de nuværende finansielle Forhold —, at søge at begrænse Bevillingerne paa andre Omraader.

Der er gentagne Gange blevet sagt, at Landbruget er det bærende Erhverv, men

at Landbruget ikke bliver paaskønnet paa Finansloven i samme Grad som andre Erhverv, idet Landbruget faar for lille et Tilskud i Forhold til, hvad andre Erhverv faar. Jeg har foretaget en Undersøgelse for at se, hvorledes det forholder sig, og det viser sig da, at paa Finanslovsforslaget for 1926—27 foreslaas der til Landbruget anvendt et Beløb af 3 930 000 Kr., til Fiskeriet et Beløb af 368 000 Kr., til Handelen 10 000 Kr., til Søvæsenet 4 000 Kr. og til Industri og Haandværk 77 300 Kr. Det bliver i alt til de 4 sidste Erhvervsgrene 459 300 Kr. og til Landbruget som allerede nævnt 3 930 000 Kr., det vil sige saadant noget som 8 Gange saa meget til Landbruget som til de 4 andre Erhvervsgrene tilsammen.

Herunder er ikke medregnet de Udgifter, der medgaar til Undervisning, idet jeg mener, det vil være umuligt at sondre mellem de Tilskud, der gives af det offentlige til de forskellige Undervisningsinstitutioner, efter som de besøges af Landbrugere eller af andre erhvervsdrivende; det er de rene Tilskud til vedkommende Erhverv, jeg regner med.

For nærmere at illustrere, paa hvilke Poster disse Tilskud fordeler sig, skal jeg nævne, hvorledes de anførte Beløb fremkommer. Da *Landbruget* er det bærende Erhverv og det Erhverv, der faar det største Tilskud, skal jeg nævne dette først. Der foreslaas bevilget paa Finanslovsforslaget for 1926—27 til Hedebruget 207 000 Kr., til Præmiering af Husmandsbrug og Rejseunderstøttelser til Husmænd 290 000 Kr., til Rejseunderstøttelser til unge Landmænd og Konsulenter 16 500 Kr., til Landbrugskursus 72 000 Kr., til Mergeltransport 700 000 Kr., til Kalktransport 100 000 Kr., til Læplantning 160 000 Kr., til Forrentning af Mergellaan 200 000 Kr., i alt 1 745 500 Kr. Alle disse Bevillinger kan siges at være direkte Tilskud til enkelte Landboere, men desuden gives der mere indirekte Tilskud, Tilskud til Erhvervet som Helhed — det er naturligvis ikke saa let nøjagtigt at drage et Skel, men efter min Mening vil den Sondring, jeg her gør, saa nogenlunde slaa til; der ydes til Statskonsulenter 190 590 Kr., til Maskinprøver og Vandløbsager og lignende 38 400 Kr., Tilskud til Planteavl 505 280 Kr., Tilskud til Husdyravl 610 720 Kr. — det er